

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
 dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
 haar openbare terechtzitting van 30 januari 2006
 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE 66.L5.101916/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

wonende te _____, zelfstandige, geboren te _____ op _____ ;

Verdacht van :

te _____ : vanaf 23 januari 2004 (stuk 3) tot en met datum der dagvaarding (2 september 2005)

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-6°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149, 192bis en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 en artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zoals gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse regering van 26 april 2002

namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning geheel of gedeeltelijk de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed gewijzigd te hebben van de functiecategorie dagrecreatie naar de functiecategorie wonen

In casu:

door het bewonen van een sporthal

gelegen in gebied voor dagrecreatie volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 en volgens het BPA d.d. 16 oktober 2003 _____ zone voor sporthal met nevenbestemming van horeca, detailhandel, diensten en kantoren (stuk 9).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, ziinde:

ligging:

aard en oppervlakte: sportgebouw 66 a 30 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

oprichting 20/08/1997, met zetel te _____

met ondernemingsnummer
die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden
op 01/09/1997 geregistreerd op 09/09/1997 .

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 19 september 2005 werd betekend aan de beklagde in persoon;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 21 september 2005 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het zittingsblad van 14 november 2005, waarbij de zaak op vraag van de beklagde werd uitgesteld naar de terechtzitting van 28 november 2005 ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 28 november 2005, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van substituu-
tuut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagde** in zijn antwoorden en verdediging, voorge-
dragen door hemzelf ;

1. Karakter van het misdrijf waarvoor de beklagde worden vervolgd en gevolgen voor de (niet-)strafbaarheid van de instandhouding

1.1

Deze kamer van de rechtbank heeft in het verleden aangenomen dat wat betreft de niet vergunde bestemmingswijziging van recreatie in permanente bewoning (ook indien ze werd vervolgd als een niet naleven van de verkavelingvoorschriften) er een onderscheid diende te worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich (het ogenblik waarop tot permanente bewoning werd overgegaan) en de instandhouding van deze illegale toestand. Het openbaar ministerie maakte voor dergelijke feiten geen onderscheid tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding en voorzag in de omschrijving naar tijd slechts in één strafbare periode. De rechtbank ging steeds op gemotiveerde wijze over tot heromschrijving en maakte een opsplitsing tussen het tijdstip van de bestemmingswijziging (of de inbreuk op de voorschriften van de verkavelingvergunning) en de verdere periode

van strafbare instandhouding.

1.2

Het hof van beroep te Gent heeft zich o.a. bij arrest d.d. 25 maart 2005 (inzake nr parketnr. onuitg.) in andere zin uitgesproken. Het hof maakt met dit arrest de door een kamer van deze rechtbank eerder gemaakte opsplitsing tussen bestemmingswijziging en instandhouding ongedaan en beschouwt blijkbaar de niet vergunde bestemmingswijziging en het voortduren van die wijziging als één (voortdurend) misdrijf zonder dat er een onderscheid kan worden gemaakt tussen de bestemmingswijziging op zich en de instandhouding ervan.

1.3

Deze rechtbank en kamer sluit zich thans aan bij dit standpunt van het Gentse hof van beroep en neemt aan dat de notie instandhouding vreemd is aan een niet vergunde bestemmingswijziging (en een aldus gepleegde inbreuk op de verplichtingen van de verkavelingvergunning). Instandhouding impliceert immers een passieve gedraging, namelijk het schuldig verzuim om aan het bestaan van de wederrechtelijk uitgevoerde wijziging een eind te maken (vgl. Cass. 4 februari 2003, nr. www.cass.be). Een wijziging van de bestemming van recreatief in permanent wonen veronderstelt eens gerealiseerd verder actieve daden – zoals steeds door het openbaar ministerie werd betoogd – om de gewijzigde bestemming te behouden. Eens die actieve daden – op die plaats verblijven, slapen, bezoekers ontvangen, het centrum van zijn activiteiten hebben, bereikbaar zijn enz. – verdwijnen, zal ook de bestemmingswijziging verdwijnen. Het laten voortduren van de bestemmingswijziging vergt dus meer dan een passieve gedraging.

2. Gegrondheid van de strafvordering

Het bewijs van het ten laste gelegde feit blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier en werd door de beklaagde zowel in de loop van het opsporingsonderzoek als op de terechtzitting d.d. 28 november 2005 uitdrukkelijk erkend. Het laste gelegde feit is naar het oordeel van de rechtbank dan ook bewezen.

3. Straftoemeting

3.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.2

Het door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feit is objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het

beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Wel werd intussen herstel uitgevoerd en heeft de beklaagde een nieuwe woonst gezocht, zoals blijkt uit zijn verklaring op de terechtzitting van 28 november 2005. Een passende bestraffing dringt zich op.

3.3

De beklaagde is thans jaar. Hij beschikt over een ongunstig strafregister dat geen enkele gunst in de straftoemeting meer toelaat: bij vonnis dd. 28 oktober 1993 werd hij wegens drugdelicten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel en een geldboete van 1.000 frank. Hij baat een tenniscentrum uit.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.5

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor het bewezen geachte feit omschreven onder de enige tenlastelegging de in het dispositief van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

4. De herstellvordering

4.1

Door het college van burgemeester en schepenen van stuk 11, strafdossier) en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (stuk 20, strafdossier) werd een herstellvordering ingesteld, strekkende tot staken van het strijdig gebruik. Tevens werd een dwangsom gevorderd, evenals de ambtshalve uitvoering.

4.2

Door het vrijwillig staken van het permanent bewonen en de effectieve verhuis van de beklaagde naar het adres te zijn deze herstellvordering zonder voorwerp geworden.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190,

190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°-3°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekening-skoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de schuldig aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

VEROORDEELT de beklagde voor dit feit tot een geldboete van 100,00 euro, vermeerderd met 45 deciemmen, gebracht op 550,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklagde uitgesproken geldboete van 100 euro kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen.

SPREEKT in hoofde van de beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklagde een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 268,67 euro.

STELT vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder voorwerp zijn geworden.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIG JANUARI TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut-procureur des Konings.
adjunct- griffier.